

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Ловеч , 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ в публично заседание на девети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА
Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря МАРИНА ФИЛИПОВА
като разгледа докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Въззивно гражданско дело № 20214300500078 по описа за 2021 година

и за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Със съдебно решение №260030/21.12.2020 г. постановено по гр.д.№197/17 г. РС-Луковит е отхвърлен предявения от ищите Г. Т. Н. ЕГН ***** от *****, Г.Л. Н. ЕГН ***** от ***** и Т. Л. Н. ЕГН ***** от ***** иска с правно основание чл.31 ал.2 от ЗС за осъждане на ответниците Н. И. Н. ЕГН ***** от ***** и Д. И. Н.-П. ЕГН ***** от ***** като наследници на И.Г. Н. починал на 10.09.2019 г. да заплатят на ищите сумата от 3200 лв, представляваща обезщетение за лишаването им от ползването на 3/4 ид.части от недвижим имот-дворно място с къща, находящ се в ***** за период от 30.07.2014 г. до 14.07.2017 г. заедно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата като неоснователен и недоказан.

Недоволни от решението са останали Г. Т. Н., Г.Л. Н. и Т. Л. Н., които чрез адв.Т. И. Т. от ПЛАК го обжалват, с твърдение, че то е неправилно и поставено в противоречие на материалния закон и процесуалните правила, както и несъобразено с практиката на ВКС.

Считат, че ЛРС правилно е определил фактическата обстановка, но е възприел тезата, че липсва писмено поискване по смисъла на посочената разпоредба-чл.31 ал.2 от ЗС. Цитира, че съгласно практиката на ВКС, която прилага, исковата молба играе ролята на покана и тя има характер на писмено поискване и удовлетворява изискването на чл.31 ал.2 от ЗС. Счита,

че неправилно ЛРС е приел, че датата на исковата молба определя отхвърлянето на главния и акцесорен иск. Смята за нормално датата на исковата молба да следва като дата процесния период, за който се претендира обезщетение. Твърди, че датата на поискване прави сумите изискуеми, но не влияе на размера на главницата, евентуално има значение за размера на лихвите за забава, като това заключение се подкрепя и от тълкуването на чл.31 ал.2 от ЗС от деня на писменото поискване. Счита, че за периода от 30.04.2014 г. до 17.07.2017 г. се дължат сумите, поискани на 17.07.2017 г. и предвид неизтеклата погасителна давност те трябва да бъдат присъдени в полза на поискалата ги страна.

Считат, че решението на ЛРС следва да бъде отменено като порочно и де се постанови друго, с което да бъде осъдена въззиваемата страна да им заплати сумата 2880 лв, представляваща обезщетение за лишаване от право на ползване върху съсобствена вещ 3/4 ид.части от недвижим имот, представляващ дворно място с къща ,находящ се в ***** за период от 30.07.2014 г. до 14.07.2017 г. заедно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Моли да им се присъдят и разноските по делото и адв.хonorар.

В срок не е постъпил отговор на въззивната жалба.

В съдебно заседание за въззивниците не се явяват и не изпращат представител.

Въззиваемите се представляват от особен представител адв.П.Р., който оспорва въззивната жалба и счита, че решението на ЛРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

От събраните по гр.д.№197/17 на РС-Луковит доказателства, от обясненията на страните в съдебно заседание, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Решението на съда е съобщено на въззивниците на 29.12.20 г. , а въззивната жалба е подадена на 29.12.20 г. т.е. в законоустановения срок от лице с правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Настоящият съдебен състав намира, че след като в съдебно заседание на 27.08.20 г. ищците по насрещния иск са поискали чрез своя процесуален представител намаляване на исковата претенция, като съдът се е произнесъл и е допуснал намаление на иска до размер на сумата 2880 лв, но в атакуваното съдебно решение се е произнесъл за сумата от 3200 лв., то след като е произнесено свръхпетитум в частта над 2880 лв. до 3200 лв. същото следва да бъде обезсилено, като произнесено по непредявен иск, а производството по делото да бъде прекратено в тази част.

От представеният по нот.акт №87 т.първи н.д.№182/69 г. на ЛРС съдът установява, че И.П.С. продава на Н.И. Н. и Г. И. Н. следния свой собствен недвижим имот в кв.17 п.четвърти пл.№1082 по плана на гр.Л. от 450 кв.м. при съседни улица К., Д.В. и И. за сумата от хиляда лева, която е броена в различни времена на продавача и за грижите, които

купувачите са проявявали към него, като той и съпругата му, майка на първата купувачка си запазват правото да владяват един от етажите в съществуващата жил.сграда в дворното място, а ако бъде съборена тази сграда те си запазват правото да живеят в един от етажите на новопостроената жил.сграда да ползват дворното място, както са го ползвали до сега.

Видно от представеното удостоверение за н-ци №01-1813-1/18.04.2017 г. Г. И. Н. е починал на 20.11.1984 г, а неговат съпруга е починала на 24.06.2004 г., като са оставили за законни наследници И.Г. Н., Г. Т. Н., Г. Л. Н. и Т. Л. Н..

В хода на първоинстанционното производство е починал И.Г. Н. видно от у-е за смърт и н-ци №РОБ19-УГ51-6978/16.12.19 г. на 10.09.2019 г., като е оставил за законни н-ци Н. И. Н. и Д. И. Н..

Представен по делото е нот.акт №661/19.12.1997 г. том четвърти н.д.№1727/97 г, съгласно който общта наследодателка Н.И. Н. е дарила на внучката си Г. Л. Н. собствената си наследствена част от следния недвижим имот, находящ се в гр.Л., а именно:1/2 ид.част от дворно място цялото от 720 кв.м., представляващо п.пети-1686 в кв.82 а по имотни граници от 480 кв.м., което е с неуредени рег.отношения, подробно описано по граници и съседи, като дарителката си е запазила правото да обитава дарения имот докато е жива без ограничения.

За правилно решаване на спора съдът е допуснал до разпит свидетеля П.В.П.. От неговите показания се установява, че той живее близо до процесния имот и познава страните по делото. Твърди, че от юли 2014 г. до юли 2017 г. имота се е ползвал само от И. Н., като той не е допускал останалите наследници- Г. и дъщеря й до него, отправял е закани, заключвал го е със синджир и катинар. Твърди, че е идвала и полиция и са се чували изстрели в този имот.

От приложените към делото на л.99 и л.101 писма на РП-Луковит и преписка №927/17 г. се установява, че тя е обрязевна по жалба на Г. Т. Н. срещу И. Н., за което той е бил предупреден с протокол по чл.44 от ЗМВР да не се разправя с Н..

От изготвеното заключение по назначената съдебно-икономическа експертиза на вещо лице Г.К. се установява, че средната месечна пазарна цена за процесния имот възлиза на 80 лв или за претендирания период общо тя възлиза на сумата 2880 лв

Ишците по насрещния иск са поискали чрез своя процесуален представител намаляване на исковата претенция в съдебно заседание на 27.08.20 г, като съдът се е произнесъл и е допуснал намаление на сика до размер на сумата 2880 лв.

С оглед гореизложеното настоящата инстанция приема, че е предявен осъдителен иск с правно основание чл.31 ал.2 от ЗС и искане да бъдат осъдени ответниците да заплатят на ишците сумата 2880 лв, представляваща обезщетение за лишаването им от ползването на 3/4

ид. части от недвижим имот-дворно място с къща, находящ се в ***** за период от 30.07.2014 г. до 14.07.2017 г. заедно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

За да бъде уважен този иск следва да се налице няколко кумулативно дадени предпоставки, а именно: наличие на съсобственост по отношение на процесния имот, той да се ползва лично само от ответника, в случая и препятстване от негова страна по отношение на ишците да го ползват, както и наличие на писмено поискване-писмена покана, от получаването на която се дължи и обезщетението. Поканата по своята същност е едностранно волеизявление, от което следва да е видно, че лишеният от ползване желае да му се плаща обезщетение за в бъдеще, като веднъж отправена, тя действа занапред без ограничение във времето, докато трае ползването на съсобствеността. В случая първите две предпоставки са налице, а именно: страните са съсобственици по отношение на процесния имот, той се ползва само от И. Н., чиито наследници са ответниците Н. и Д. Н. и за процесния период от време, но не е налице последната предпоставка, а именно отправяне на писмена покана, от получаването на която, законът предвижда дължимостта на това обезщетение. Действително в съдебната практика се приема, че ролята на такава писмена покана може да има и исковата молба, стига в нея да се съдържат обстоятелства и искане за заплащане на обезщетение. Настоящата искова молба обаче не може да служи за покана, тъй като се отнася за период преди завеждането на иска, а поканата действа само занапред. В този смисъл е решение №352/13.07.10 г. на ВКС по гр.д.№618/09 г, което се споделя от настоящия съдебен състав. В друго свое решение №217/8.10.2013 г. по гр.д.№1290/13 г. ВКС постановява, че поканата по чл.31 ал.2 от ЗС е елемент от фактическия състав за възникване на самото главно парично задължение, като едновременно поставя и в забава собственика-длъжник за заплащане на главното обезщетение. В този случай и главното, и акцесорното задължение възникват едновременно-от момента на връчване на поканата-“ден за ден“.

По тези съображения настоящата инстанция счита, че поради липса на отправена покана за заплащане на обезщетение преди подаване на насрещната искова молба, връчена на ответниците чрез залепване на уведомление на 11.04.2018 г. искът за заплащане на обезщетение в размер на сумата 2880 лв. за лишаването им от ползването на 3/4 ид. части от недвижим имот-дворно място с къща, находящ се в ***** за период от 30.07.2014 г. до 14.07.2017 г. заедно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Поради несъвпадение на правните изводи на Ловешки окръжен съд с тази, изложени в атакуваното решение №260030/21.12.20 г. постановено по гр.д.№197/17 г. на РС-Луковит, същото следва да бъде потвърдено в частта, с който е отхвърлен предявения от ишците Г. Т. Н. ЕГН ***** от ***** , Г.Л. Н. ЕГН ***** от ***** и Т. Л. Н. ЕГН ***** от ***** иска с правно основание чл.31 ал.2 от ЗС за осъждане на ответниците Н. И. Н. ЕГН ***** от ***** и Д. И. Н.-П. ЕГН ***** от ***** като наследници на И.Г. Н. починал на

10.09.2019 г. да заплатят на ищите сумата от 2880 лв, представляваща обезщетение за лишаването им от ползването на 3/4 ид.части от недвижим имот-дворно място с къща, находящ се в ***** за период от 30.07.2014 г. до 14.07.2017 г. заедно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата като неоснователен и недоказан.

При този изход на делото съдът следва осъди въззивниците да заплатят на адв.П.Р. сумата от 431,60 лв. адвокатско възнаграждение за особен представител, назначен от съда на основание чл.47 ал.6 от ГПК.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА като недопустимо решение №260030/21.12.20 г. постановено по гр.д. №197/17 г. на РС-Луковит в частта, с която е отхвърлен предявения от ищите Г. Т. Н. ЕГН ***** от *****, Г.Л. Н. ЕГН **** от ***** и Т. Л. Н. ЕГН ***** от ***** иска с правно основание чл.31 ал.2 от ЗС за осъждане на ответниците Н. И. Н. ЕГН **** от ***** и Д. И. Н.-П. ЕГН ***** от ***** като наследници на И.Г. Н. починал на 10.09.2019 г. да заплатят на ищите сумата над 2880 лв до сумата 3200, представляваща обезщетение за лишаването им от ползването на 3/4 ид.части от недвижим имот-дворно място с къща, находящ се в ***** за период от 30.07.2014 г. до 14.07.2017 г. заедно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата като неоснователен и недоказан и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото.

ПОТВЪРЖДАВА като правилно решение №260030/21.12.20 г. постановено по гр.д. №197/17 г. на РС-Луковит в частта, с който е отхвърлен предявения от ищите Г. Т. Н. ЕГН ***** от *****, Г.Л. Н. ЕГН **** от ***** и Т. Л. Н. ЕГН ***** от ***** иска с правно основание чл.31 ал.2 от ЗС за осъждане на ответниците Н. И. Н. ЕГН **** от ***** и Д. И. Н.-П. ЕГН ***** от ***** като наследници на И.Г. Н. починал на 10.09.2019 г. да заплатят на ищите сумата от 2880 лв, представляваща обезщетение за лишаването им от ползването на 3/4 ид.части от недвижим имот-дворно място с къща, находящ се в ***** за период от 30.07.2014 г. до 14.07.2017 г. заедно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Г. Т. Н. ЕГН ***** от *****, Г.Л. Н. ЕГН **** от ***** и Т. Л. Н. ЕГН ***** от ***** да заплатят на адвокат П.Р. от ЛАК сумата 431,60 лв. адвокатско възнаграждение за особен представител, назначен от съда на основание чл.47 ал.6 от ГПК.

Решението е окончателно на основание чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____